

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8660/2558

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานี โจทก์ นายอภิเดช นุรัตน์ จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 25, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 47, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 78, พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551 มาตรา 81, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 28, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 69, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 26, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกระทำที่จะเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 78 ประกอบมาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 81 ประกอบมาตรา 47 วรรคหนึ่ง ผู้กระทำความผิดต้องมีหน้าที่นำภาพยนตร์และวีดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรไปผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ก่อน แต่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องให้เห็นว่าจำเลยเป็นผู้มีหน้าที่ดังกล่าว การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์บรรยายฟ้องย่อมไม่อาจเป็นการฝ่าฝืนมาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 47 วรรคหนึ่ง อันจะเป็นความผิดตามมาตรา 78 และมาตรา 81 ได้ ฟ้องของโจทก์ในความผิดฐานนี้จึงเป็นฟ้องที่ไม่ชอบ แม้จำเลยให้การรับสารภาพ ก็ไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยในข้อหาความผิดฐานนี้ได้ โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยทำซ้ำ ดัดแปลง โดยผลิตแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และโสตทัศนวัสดุของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่ แล้วนำออกขาย เสนอขาย และมีไว้เพื่อขายแก่บุคคลทั่วไป อันเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้า โดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่างานดังกล่าวเป็นงานที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่และโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ จำเลยจึงมีความผิดตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และ 28 (1) กับความผิดตามมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องรวมกันมาในข้อเดียวกัน แสดงว่าโจทก์ประสงค์จะให้ลงโทษเป็นกรรมเดียว จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตามมาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และ 28 (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ป.อ. มาตรา 90 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) เท่านั้น ไม่ถูกต้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 28, 31, 61, 69, 70, 75 และ 76 พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 3, 4, 25, 38, 47, 54, 78, 79, 81 และ 82 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33 และ 91 รัชของกลางทั้งหมดโดยของกลางที่ละเมิดลิขสิทธิ์จำนวน 1,472 แผ่น ให้ตกเป็นของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ และจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่ จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลย

มีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 79 ประกอบมาตรา 38 วรรคหนึ่ง มาตรา 82 ประกอบมาตรา 54 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรม ให้เรียง กระทั่งลงโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำเลยอายุไม่เกิน 20 ปี เห็นควรลด มาตราส่วนโทษลงกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อ การค้า จำคุก 6 เดือน และปรับ 115,000 บาท ฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือ จำหน่ายภาพยนตร์และวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนโดยไม่ได้รับ ใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานประกอบ กิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 79 ประกอบมาตรา 38 วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปรับ 100,000 บาท รวมจำคุก 6 เดือน และปรับ 215,000 บาท จำเลยให้การ รับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน และปรับ 107,500 บาท โทษจำคุกให้รอการ ลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้บังคับ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29 และ 30 โดยให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี สำหรับคำขอของโจทก์ซึ่งขอให้ลงโทษจำเลยฐานนำแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และซอฟต์แวร์ที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต จากคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 25, 78 (ที่ถูก มาตรา 78 ประกอบมาตรา 25 วรรคหนึ่ง) เห็นว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าของภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือ จำหน่ายในราชอาณาจักรจะต้องเป็นผู้ยื่นขออนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และ วีดิทัศน์ แม้จำเลยให้การรับสารภาพ แต่การกระทำของจำเลยขาดองค์ประกอบของความผิด ตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 วรรคสอง จึงให้ยกฟ้องจำเลยฐานนำภาพยนตร์ที่ไม่ผ่านการ ตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ออกให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 25, 78 (ที่ถูก มาตรา 78 ประกอบมาตรา 25 วรรคหนึ่ง) ของกลางที่สร้างขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ให้ตกเป็นของ เจ้าของลิขสิทธิ์ และให้จ่ายเงินค่าปรับที่ได้ชำระตามคำพิพากษาฐานละเมิดลิขสิทธิ์เป็นจำนวน กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ คำขออื่นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่าที่โจทก์อุทธรณ์สรุปได้ ว่า จำเลยมีความผิดฐานนำภาพยนตร์และวีดิทัศน์ออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายโดยไม่ ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 78 ประกอบมาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 81 ประกอบมาตรา 47 วรรคหนึ่ง ด้วยนั้น โจทก์บรรยายฟ้องสำหรับข้อหาความผิด ฐานนี้ในข้อ 2 (2.2) ว่า จำเลยประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และซอฟต์แวร์ ซึ่งบันทึกภาพ และเสียง งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วีดิทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และซอฟต์แวร์ที่สร้างขึ้นโดย ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่จำนวน 1,472 แผ่น และแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งาน

ดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วิดิทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และโสตทัศนวัสดุที่ไม่มีผู้ใดยื่นยื่นลิขสิทธิ์จำนวน 2,408 แผ่น รวมจำนวน 3,880 แผ่น ทั้งนี้ในจำนวนดังกล่าวมีแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วิดิทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และโสตทัศนวัสดุที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ เห็นว่า พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 78 บัญญัติว่า "ผู้ใด ฝ่าฝืน มาตรา 25 วรรคหนึ่ง ... ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท" มาตรา 25 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์" มาตรา 81 บัญญัติว่า "ผู้ใดฝ่าฝืน ... มาตรา 47 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท" และมาตรา 47 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "วิดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์" เห็นได้ว่าการกระทำที่จะเป็นความผิดตามมาตรา 78 ประกอบมาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 81 ประกอบมาตรา 47 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวผู้กระทำความผิดต้องมีหน้าที่นำ ภาพยนตร์และวิดิทัศน์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรไปผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ก่อน แต่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องให้เห็นว่าจำเลยเป็นผู้มีหน้าที่ดังกล่าว คงบรรยายฟ้องแต่เพียงว่าจำเลยมีแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วิดิทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และโสตทัศนวัสดุที่ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ เท่านั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยเป็นผู้มีหน้าที่ต้องนำภาพยนตร์และวิดิทัศน์ดังกล่าวไปผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์ การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์บรรยายฟ้องย่อมไม่อาจเป็นการฝ่าฝืน มาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 47 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ.2551 อันจะเป็นความผิดตามมาตรา 78 และมาตรา 81 ได้ ฟ้องของโจทก์ในความผิดฐานนี้จึงเป็นฟ้องที่มิได้บรรยายข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดของความผิดตามมาตรา 78 ประกอบมาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 81 ประกอบมาตรา 47 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อันเป็นฟ้องที่ไม่ชอบด้วย พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 (5) แม้จำเลยให้การรับสารภาพ ก็ไม่อาจพิพากษาลงโทษ จำเลยในข้อหาความผิดฐานนี้ได้ ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกฟ้องสำหรับข้อหาความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ.2551 มาตรา 78 ประกอบมาตรา 25 วรรคหนึ่ง และมาตรา 81 ประกอบมาตรา 47 วรรคหนึ่ง นั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นฟ้องด้วยในผล อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง โจทก์บรรยายฟ้องข้อ 2 (2.1) ว่า จำเลยทำซ้ำ ดัดแปลง โดยใช้ เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 ไรเตอร์ เครื่องพิมพ์ แผ่นดีวีดี วีซีดี เอ็มพี 3 และเอ็มพี 3 ต้นแบบ แผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 เปล่า และซองพลาสติกสำหรับใส่แผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 เป็นเครื่องมือทำการผลิตเป็นแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วิดิทัศน์ สิ่งบันทึก เสียง และโสตทัศนวัสดุของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่รวมจำนวน 1,472 แผ่น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่ แล้วนำออกขาย เสนอขาย และมีไว้เพื่อขายแก่บุคคลทั่วไป

อันเป็นการกระทำเพื่อแสวงหากำไรในทางการค้า โดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่าแผ่นดีวีดี วีซีดี และเอ็มพี 3 งานดนตรีกรรม ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ สิ่งบันทึกเสียง และโสตทัศนวัสดุดังกล่าวเป็นงานที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่และโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายทั้งยี่สิบสี่ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ จำเลยจึงมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และ 28 (1) กับมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องรวมกันมาในข้อเดียวกัน แสดงว่าโจทก์ประสงค์จะให้ลงโทษเป็นกรรมเดียว ความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และ 28 (1) กับความผิดตามมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) จึงเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ต้องลงโทษตามมาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และ 28 (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) เท่านั้น ไม่ถูกต้องแม้โจทก์ไม่อุทธรณ์ในปัญหานี้ แต่เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขเสียให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 45 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และ 28 (1) และมาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามมาตรา 69 วรรคสอง ประกอบมาตรา 27 (1) และ 28 (1) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง

องค์คณะ

ไมตรี สุเทพากุล · นवलน้อย ผลทวี · อนันต์ วงษ์ประภารัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8660/2558>